

Sygn. akt III CZ 14/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku M. R.

przy uczestnictwie J. R.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 marca 2013 r.,

zażalenia uczestnika na postanowienie Sądu Okręgowego w T.

z dnia 29 października 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 29 października 2012 r. Sąd Okręgowy w T. odrzucił skargę uczestnika o wznowienie postępowania o podział majątku wspólnego, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w T. z dnia 17 listopada 2011 r., opartą na podstawie wznowienia przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. Uznał, że część powołanych w niej nowych środków dowodowych wykryta została na ponad trzy miesiące przed złożeniem skargi, zaś pozostałe były przedmiotem postępowania dowodowego w sprawie, której dotyczy skarga. Wnioskodawca wniósł skargę w dniu 13 lipca 2012 r. Jako dowody, których nie mógł wcześniej powołać, wskazał szereg dokumentów urzędowych, mających potwierdzić jego zeznania co do okresu pracy zarobkowej oraz ilości zarobionych pieniędzy i podważających - w jego ocenie - prawidłowość ustaleń Sądu co do okresu pracy przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia w zaskarżonym postanowieniu. Dokumenty w języku angielskim przedłożone zostały z tłumaczeniami dokonаныmi przez tłumacza przysięgłego w dniu 9 grudnia 2011 r., a pozostałe dwa zaświadczenia pochodziły z 5 kwietnia 2011 r. i z 21 grudnia 2011 r. Skargę opartą na podstawie z art. 403 § 2 k.p.c. co do tych dowodów Sąd uznał za spóźnioną z uwagi na uchybienie terminowi z art. 407 § 1 k.p.c. Kolejny dowód wskazany przez skarżącego stanowił stenogram z zapisu nagrania dowodzącego, jego zdaniem, że został siłą wyrzucony z domu, a któremu sąd orzekający w sprawie o podział majątku wspólnego nie przypisał należytego znaczenia. Ten dowód Sąd Okręgowy ocenił jako pozbawiony waloru nowości, wymaganego przez art. 403 § 2 k.p.c.

Pozwany wniósł zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie, zarzucając mu naruszenie art. 403 § 2 k.p.c. oraz art. 407 k.p.c. w zw. z art. 5 k.c. We wnioskach domagał się uchylenia tego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie może zostać uwzględnione. Wznowienie postępowania ma charakter postępowania nadzwyczajnego, umożliwia bowiem ponowne rozpoznanie osądzonej już prawomocnie sprawy. Dlatego możliwość wznowienia ograniczona

została do ściśle określonych podstaw (nieważności i restytucyjnych) i obwarowana koniecznością zachowania terminów ustawowych, zawitych. Niedopuszczalne jest wznowienie postępowania na podstawie wykraczającej poza katalog przewidziany w art. 401-403 k.p.c., jak też wniesionej z uchybieniem terminu z art. 407 i 408 k.p.c., nawet jeżeli zaskarżone prawomocne orzeczenie byłoby oczywiście nieprawidłowe. Wiążące i trwałe uregulowanie stosunków cywilnoprawnych stwarza pewność prawa i jest wartością wymagającą ochrony. Wartość ta naruszona może być jedynie wówczas, kiedy prawo taką możliwość dopuszcza i wyłącznie na oznaczonych przez prawo warunkach. Subiektywne przekonanie skarżącego, że orzeczenie wydane w postępowaniu o podział majątku wspólnego między nim a byłą żoną jest nieprawidłowe nie może spowodować rozpoznania skargi, która nie spełnia ustawowych wymagań co do terminu i podstawy. Powołany w skardze art. 5 k.c. nie znajduje zastosowania, gdyż dotyczy nadużycia prawa podmiotowego, tymczasem sąd sprawując wymiar sprawiedliwości nie realizuje swojego prawa podmiotowego lecz wykonuje w imieniu państwa obowiązki należące do władzy sądowniczej.

Skoro więc nie budzi wątpliwości, że skarga o wznowienie postępowania złożoną przez uczestnika w części nie mieści się w granicach podstawy ustawowej z art. 403 § 2 k.p.c., a w pozostałej uchybiła terminowi z art. 407 § 1 k.p.c., odrzucenie jej przez Sąd Okręgowy było prawidłowe w świetle art. 410 § 1 k.p.c.

Z przytoczonych względów zażalenie należało oddalić zgodnie z postanowieniem art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.